

auväärt emmand," vastas temma, „agga ma wöin ommale Piibli osta.“ — „Teie ostate ommeti luggeda?“ küsis teine weel. „Küll ikka.“ — „Noh,“ ütles emmand, „wötke ni kauaks minnu poia Piibli, kunni isse ennesele ühhe sate ostnud. Luggege temma seest se nädal hõlega ja tulge tulles wal pühapäwal jälle jutlusele. Ma tahhan teile hea melega ommas pingis istumise paita hoida.“ Noormees pistis Piibli ramatu tännades tasku ja ruttas minnema.

Teine pühapääw tuli — agga woöras polnud nähha. Küll selle aja olli lapse emma saggedaeste ja kindlaste temma eest palwet teinud, ja olli wägga kurb kui näggi, et ta teisel pühapäwal ärra jäi. Agga kolmandamal pühapäwal olli noor mees jälle kirrikus. Ta olli sedda puhku wisakaste rides, agga filmist wägga lahwatand. Pärast jutlust panni ta Piiblitramatu sõnna lausumata poisi ette ja ruttas kirrikust wälja. Ta ei tulnud enam taggasi. Agga ühhe walge lehhe peal Piibli sees seisis pliatši pulgaga kirjutatud, et ta need kaks nädalat ni hoige olnud, et ei sanud toast wälja. Ta tännas wägga emmandat, et ta temma hinge iggawesest hullatusest olli aidanud ümberpöörda; ja et ta mõnne päwa pärast siit omma koju, lõuna pole tahtis taggasi minna.

Mittu aastat läksid möda ja woöras noor mees olli pea jubba teiste mällestusest kadunud. Wagga

emma läks iggawese rahhu sisse, ja temma poeg kaswas mehheks, õppis arstiks ja wöttis ühhe sõalaewa peal tenistust. Kuleme nüüd mis ta meile siin isse on üllspannud. Se olli süggise, aastal 1849, jubba 12 ehk 13 aastat pärast sedda, kui nimmetud noor mees meist olli lahkunud, et meie laew Awrikamaal ühhes saddamas Kapstati liggidal seisis. Ühhel pühapäwal sõudsin ma omma sõbraga linna, ja läksin kirriku jutlust kuulma. Pärast jutlust pallas üks herra, kes mo selja tagga istus, lubba mo Piiblit, mis mo ees seisis, nähha. Pea andis ta sedda mulle taggasi, ja ma läksin omma sõbraga kirrikust wälja. Meie tahtsime just ühhe trahteri sisse astuda, wähhä toitu wõtma, kui jefamma herra, kes mo Piiblit läbbi wadanud, omma lät mo õlla peale panni, ja mult küsis, kas mul mõnni filmapilt aega olleks, temmaga rätida. Meie astusime ühte tuppa. Kui ollime mahha istunud, watas ta kaua aega mo filmi ja hakkas siis sure heälega nutma. Siis küsis ta minnu nimme, mo wannust ja kus ma sündinud, ja koige wimaks, kas ma lapsena, ühhel pühapäwal olleksin joobnud mehhe kirriku pallas, ja tedda omma emma kõrwa juhhatanud istuma. Temma küsimise peale tuli luggu noorest mehhest, kelle eest mo emma ni palju palwet teinud, selgeste minnu mele. Ta kõnneles mulle ellawa tundmise ja wägga ligatud süddamega omma ellust, kuidas